

DOBSZERDA

1.

aki téged ismer
már nem olyan árva
mint az anyám

mint az anyám
szükölő délután
ha a fiát várja

ha a fiát várja
összetett kezében
kocog a pohár

kocog a pohár
s úgy gondolja
cserepenként igazabb

cserepenként igazabb
- létezik hiányának
egysége s oszthatatlansága

2.

Anyám újabb háromszöget
áll a fosztó ősszel,
s mint mindig,
most is ő veszit.

Lefordítja cimerét
a nyárnak, letakarja
tükrét a napnak,
nézi, hogy szállnak
homloka mögül a fecskék.

Anyám háromszöget áll
az ősszel, őt a nyár itt feledte;
s ó, hogy cikáznak a tónak
hulló levelek.

3.

Im, már tudom mennyit érsz.
 - vörösre lett kalapálva a hold -
 Hogyan is tudhattam volna,
 e távolságban mennyi szépség lakik.

Im, már tudom ki voltál,
 s ki nem lehettél
 - magányodat,
 a jól görcsölt rongytarisznyát
 cipelheted.

Hogy mondanám, mikor így szeretlek,
 így, mikor nem vagy,
 így, mikor nem lehetsz,
 így, többől metszett lilioma a földnek,
 így,

sápadt hajad aranyba kötve,
 sulyos arany-varkocsokba fonva,
 aranyba verve, arannyá verve.

Micsoda ősz! tartogatott nekünk a nyár!
 A lombossá habosodott zöld
 ágakig lecsupálva!
 Madaraink, mint géppisztolysorozatok
 balról jobbra, átlósan,
 halálra sebzik az eget.

Géczi János